

РЕШЕНИЕ

№ 200

гр. К., 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., ПЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НЕЙКО Г. НЕЙКОВ

при участието на секретаря ДЕТЕЛИНА ИВ. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от НЕЙКО Г. НЕЙКОВ Гражданско дело № 20245510100003 по описа за 2024 година

Производството по делото е образувано от М. С. З. с ЕГН ***** с постоянен адрес гр. К., ул. *****, чрез пълномощника си, Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“ вписано в регистър БУЛСТАТ под № *****, представлявано от Д. М. М. – управител срещу „*****“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р- н „*****“ ж.к. ***** 3, бул. *****, представлявано от И.В.Д. и Д.В.Н.

Цена на осъдителен иск: 30,05 лв.

Правно основание: чл. 26 ЗПК, вр. чл. 55, ал. 1 ЗЗД

Ищцата чрез процесуалния си представител сочи, че на ***** г. между нея и ответника бил сключен договор за предоставяне на потребителски кредит № *****, съгласно който договор е приложим ЗПФУР. Страните се договорили отпуснатият заем в размер на 500 лева, със срок за погасяване 6 месеца, като следвало да бъде върната сумата с лихва 11,99% или 59,95 лв. /или общо 559,95 лв./ Посоченият годишен процент на разходите бил в размер на 0%.

В чл. 5 от Договора било уговорено, че кредитът се обезпечава с Поръчителство, предоставено от „*****“ в полза на Дружеството ответник.

Сочи, че при сключването на договора за потребителски кредит не било посочено в съдържанието му какъв е размерът на възнаграждението за предоставяне на гаранция от свързано на кредитора дружество. След като усвоила сумата от 500 лв., М. З. установила, че освен заемната сума от 500 лв., й била начислила такса за обезпечение с поръчителство - услуга предоставяна от партньор на „*****“ ЕООД, в размер на 30,05 лв.

Към датата на подаване на иска М. З. погасила задълженията си по договора за потребителски кредит.

Счита процесния договор за недействителен поради следните причини: дължимите вноски по договора за поръчителство не били посочени в договора за кредит, пито било посочено в ОУ, че сключването на договор за гаранция е задължително условие за предоставяне на кредит - в чл.5.3 от ОУ - посочено като възможност за повишаване кредитоспособността и вероятността да бъде одобрен за кредит, а не като задължително условие за кандидатстването. Твърди, че договорът не бил подписан нито с квалифициран, пито с обикновен електронен подпис, поради което липсвало съгласие. Твърди, че ищцата не е подписвала договор за поръчителство, както и че такъв не й бил представян.

Смята, че процесният договор е нищожен на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не била спазена предвидената от закона форма, както и на евентуалния договор за допълнителна услуга.

Твърди, че договорът е недействителен по смисъла на чл. 22 ЗПК, тъй като противоречи на чл. 11 ал.1 т. 10 ЗПК, тъй като не съдържал начина на изчисляване на ГПР и липсвала яснота как е формиран същия, респ. общо дължимата сума по него. Посочено било само ГПР в %, но не бил посочен начинът на изчисляването му.

Твърди, че бил посочен грешен ГПР, като сумата по предоставяне на поръчител не била включена като разход по договора. Ответникът не предоставил възможност за сключване на договора за кредит без да му бъде предоставен поръчител, за което събирал допълнително възнаграждение. С това допълнително плащане се покривали разходи във връзка със задължението за предоставяне на сумата и следвало да бъдат включели в ГПР, съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК. Посочения в договора годишен процент на разходите и обща дължима сума не отговаряли на действителните такива. Посочените в договора за заем по-ниски стойности, представлявали невярна информация и следвало да се окачестви като нелоялна и заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68г, ал. 4 ЗЗП във вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. Тя подвеждала потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и не му позволявала да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. /В този смисъл: Решение № 260123 от 25.09.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1214/2020 г.; Решение № 682 от 7.07.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 880/2020 г.; Решение № 1375 от 22.11.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1983/2019 г.; Решение № 220 от 18.02.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2957/2019 г.; Решение № 1411 от 29.11.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 1207/2019 г.; Решение № 1510 от 13.12.2019 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2373/2019 г. и Решение № 33 от 8.01.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 2344/2019 г./.

Счита, че сумата, претендирана от ответното дружество по договор за поръчителство, следвало да бъде включена в ГПР, тъй като е разход във връзка с предоставяне на кредита по см. на чл.19, ал.1 ЗПК.

Счита клаузата на чл.5 от договор за предоставяне на потребителски кредит № ***** за нищожна, като неравноправна по смисъла на чл.143, т.9

ЗЗП и като нарушаваща разпоредбите на чл.10, ал.2, чл.10а, ал.4, чл.19, ал.1 и 4 ЗПК.

Моли съда да се произнесе с решение, с което:

1. Въз основа на гореизложеното, моли съда да приеме, че са налице пороци, обуславящи нищожността на договор за потребителски кредит № *****, сключен между ищцата ми и „*****“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н „*****“ ж.к. ***** 3, бул. *****, представлявано от И.В.Д. и Д.В.Н., на основание чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 11, ал. 1, г. 10 ЗПК, евентуално на основание чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 22, вр. с чл.11, чл. 19 ЗПК, чиято недействителност моли да бъде прогласена.

2. В условията на евентуалност, в случай, че съдът отхвърли първоначалния иск, моли да провъзгласи нищожността на клаузата на чл. 5 в Договор за предоставяне на потребителски кредит № *****, сключен между ищцата М. С. З. с ЕГН: ***** и „*****“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н „*****“ ж.к. ***** 3, бул. *****, представлявано от И.В.Д. и Д.В.Н., предвиждаща заплащане на възнаграждение за предоставяне на обезпечение - поръчителство от „*****“ в полза на ответника.

3. Да осъди на основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД ответника „*****“ ЕООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н „*****“ ж.к. ***** 3, бул. *****, представлявано от И.В.Д. и Д.В.Н., да заплати на М. С. З. с ЕГН: *****, сумата в размер 30,05 лв., представляваща платена при изначална липса на правно основание по договор за потребителски кредит № *****, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на депозирание на настоящата искова молба до окончателното ѝ изплащане.

Претендира за разноски по делото.

На основание чл. 127, ал. 4 от ТПК указвам *ова сметка на ищеца: IBAN *****, BIC: *****

Съдът е издал 6 броя съдебни удостоверения на ищеца.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответното дружество чрез процесуалния му представител.

Моли съда да приеме иска за неоснователен.

I. Относно основателността на исковете.

Моли съда да приеме твърдението на ищеца, че чл. 5 от Договор за кредит № *****/*****Г. е нищожен, като неоснователно.

Не било основателно твърдението, че предоставяне на поръчителство от Ф. * (*****) е условие за сключване на договор за кредит. При кандидатстване, всеки кредитополучател, включително ищецът в настоящото производство, можел да избере да сключи договор за гаранция с гарант (поръчител), предложен от кредитора, за да обезпечи задълженията си по кредита, или да посочи поръчител, избран от него. От интернет страницата на „*****“ ЕООД - потребителят можел да избере какво обезпечение да предостави - поръчител, който сам той е избрал или Ф. * (*****) -

дружество партньор на „*****“ ЕООД.

Сключването на договор за гаранция от Кредитополучателя не било задължително условие за сключването на договор за кредит и не увеличавало възможностите на Кредитополучателя за отпускане на кредит в желанието от него размер и при предлаганите от Кредитора условия.

Избраната възможност залягала в процесния чл. 5 на Договора за кредит, който се генерирал автоматично въз основа на избора, който потребителят е направил при подаването на заявка за кредит - т.е. същата уговорка се явявала индивидуално договорена по избор на потребителя.

Счита, че предявените искове за прогласяването на нищожността, съответно унищожаването на Договора за гаранция, са недопустими поради непредявяването им срещу надлежната за този спор страна - Ф. *. Договорът за гаранция бил сключен между Ищеца и Ф. * (както сам ищецът посочва), докато исковете били предявени срещу *****.

Ф. * било самостоятелно юридическо лице, кредитна институция, лицензирана в *****, която предоставя услуги на територията на Република България по силата на свободата на предоставяне на услуги, съгласно взаимното признаване на единния европейски паспорт, и вписана под № *** в нарочния регистър на БНБ.

Договорът за гаранция бил отделно облигационно правоотношение, по което ***** не било страна. Прогласяването на Договора за гаранция за нищожен, съответно унищожаването му в рамките на настоящото съдебно производство нямало да произведе сила на присъдено нещо по отношение на Ф. * и така нямало да настъпи промяна в патримониума на Ищеца.

С оглед гореизложеното, счита, че ищецът е завел исковете за прогласяването на нищожността, съответно унищожаването на Договора за гаранция срещу ненадлежна страна по делото, поради което същите следвало да бъдат оставени без разглеждане като недопустими.

Сочи, че в случай, че потребителят избере Ф. * (*****) като поръчител, системата автоматично показвало и таксите, които потребителят ще трябва да заплати на Ф. * (*****) за избраната услуга, преди да бъде сключен Договорът за кредит.

Ищецът сам избрал в електронния формуляр като обезпечение поръчителство от Ф. * (*****) и след като се е запознал с дължимите от него такси по Договора за гаранция, подал заявлението за сключване на договор за потребителски кредит. След това, ищецът получил по e-mail преддоговорна информация, в която е посочено, че за сключването на Договора за кредит „*****“ ЕООД изисквала от ищеца да обезпечи задълженията си чрез поръчителство.

Сочи, че не била налице твърдяната от ищеца заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68е от ЗЗП.

Неоснователни или и твърденията, че е налице нарушение на чл. 143 от ЗЗГ1. Клаузата на чл. 5 от процесния договор за кредит ясно посочвала избраната от самия ищец опция за поръчител, видно от представения с настоящия отговор Стандартен европейски формат на преддоговорна информация (СЕФ), в него ясно и недвусмислено били посочени

възможностите за обезпечаване на кредита.

Относно твърдяното нарушение на чл. 19. ал. 4 от ЗПК.

Договорът за гаранция бил възмездна услуга, предоставяна от лице, различно от кредитодателя. Ако кредитополучателят избере да сключи договор за гаранция с гарант, предложен от кредитодателя, кредитополучателят получавал незабавна информация за размера на разхода. Този разход не се включвал в ГПР по кредита, тъй като не влизал в общия разход по кредита съгласно § 1.1. от Закона за потребителския кредит, доколкото касаел услуга, предоставяна от трето лице Ф. * (*****), с незадължителен характер по смисъла на закона.

Твърдението на ищеца, че сключването на Договор за гаранция с Ф. * (*****) имало за цел единствено начисляване на допълнителни разходи по кредита било напълно неоснователно. Необходимостта от обезпечение за кредитора се явявала следствие на извършваната от него оценка на кредитоспособността на потребителя.

Дружеството предоставило цялата законово необходима информация във връзка с размера на ГПР, както и начина на неговото формиране.

Кредитополучателят бил уведомен за това свое задължение преди да е взел решение за сключването на договора и можел да направи свободна и самостоятелна преценка дали е в състояние да изпълни това изискване на кредитополучателя или не.

Посоченият ГПР от 49.05 % в Договора за кредит бил в съответствие с чл. 19. ал. 4 ЗПК, тъй като не бил по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута. Възнаграждението за предоставената от Ф. * (*****) услуга за гаранция, от своя страна, не се включвала в размера на ГПР.

В допълнение бих искала да внеса уточнението, че на всеки етап от процеса по третирането разполага с необходимата информация и време, за да прецени дали посоченият договор е подходящ за него или не. Приемането на условията се осъществява по два начина - чрез СМС на **** е текст ***** или чрез WEB код на онлайн страницата ни. Срокът за въвеждането на този код е 48 часа - два дни (чл. 6.4. от Общите условия). Потребителят има повече от достатъчно време да се запознае с условията на договора, в това число да ангажира консултант за преглед. Нещо повече, в конкретния случай посоченият кредит дори не е първи за ищеца.

Ищецът разполагал с правото по чл. 29 ЗПК, съгласно което той има субективно, потестативното право да се откаже от сключения договор за потребителски кредит в срок от 14 дни от сключването му без да дава обяснения за това и без да дължи обезщетение и неустойки.

Моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен на основанията, изложени в настоящия писмен отговор.

Да присъди на „*****“ ЕООД, ЕИК *****. направените по делото разноски.

Сочи, че „*****“ ЕООД и „Ф. *“ ЕАД оперират като отделни икономически субекти. Имали отделни *ови сметки. Българското

законодателство не забранявало договора за поръчителство между длъжник и поръчител да бъде възмезден. Счита, че при определянето на ГПР нямало допуснати нарушения и ищецът имал цялата необходима информация и време, за да вземе решение дали сключването на договор е подходящо за него.

Посочва съдебна практика: Решение № 245 от 23.06.2022 г., постановено по възз. гр. д. № 20224100500028, по описа на Окръжен съд - Велико Търново; Решение № 1691 от 17.05.2022 г., постановено по гр. д. № 20215330101405, по описана Районен съд - Пловдив; Решение № 23 от 02.02.2022 г. постановено по гр.д. 20213620101254, по описа на Районен съд Нови Пазар.

След направено искане от ищеца на основание чл. 214 ГПК съдът е допуснал изменение на предявения иск, като същият се счита за предявен, както следва: На основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД ответникът „*****“ ЕООД, с ЕИК: „*****“, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н „*****“ ж.к. „*****“ 3, бул. „*****“, представлявано от И.В.Д. и Д.В.Н., да заплати на М. С. З. с ЕГН „*****“, сумата в размер 315,05 лева, представляваща сбор от платени без основание 295,05 лева възнаграждение за поръчителство и 20,00 лева – такси разходи за събиране на вземане, представляваща платена при изначална липса на правно основание по договор за потребителски кредит № „*****“, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на депозирание на настоящата искова молба до окончателното ѝ изплащане.

От събраните по делото писмени доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено следното:

По делото не е спорно, че между ищеца и ответника „*****“ на „*****“ година е сключен Договор № „*****“ за предоставяне на потребителски кредит. По силата на този договор на ищеца е предоставена в заем сумата от 500,00 лева със срок на издължаване 6 месеца, съгласно погасителния план, с първа падежна дата 27.02.2019 г., при ЛП на кредита 11,99% и ГПР 49,05 %.

Съгласно чл. 5 от договора, кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от „*****“. Съгласно договора за гаранция, същият е сключен за обезпечаване на задълженията по договора за кредит, като гарантът се е задължил да обезпечи изпълнение на задълженията по кредита, за което е договорена такса, в размер на 295.05 лв., видно от приложената по делото Предоговорна информация /СЕФ/.

По делото са приложени разписки, от които е видно, че са извършени плащания чрез „*****“, както следва: Разписка № 0*****_ 143,00 лева. Разписките за наредени преводи са видни и от представено извлечение по делото от „*****“. Освен посочените тук преводи, е видно, че ищцата е наредила и превод към ответното дружество на 01.07.2019 г. в размер на 285,00 лева.

По делото е изготвено и прието заключение на съдебно счетоводна експертиза.

Вещото лице сочи, че съгласно предоставено платежно от *****Г. от фирма „*****“ЕООД, е преведена сумата от 500,00 лева на М. С. З. ЕГН ***** с паричен превод от *****. Усвоената сума е 500,00 лева.

От извършената проверка в счетоводството на ответника и предоставените документи, е установено, че изплатената сума от М. С. З. на „*****“ ЕООД за погасяване на задълженията по Договор за предоставяне на потребителски кредит № ***** от *****Г., е в размер на 875,00 лева. С постъпилите суми от ищеца в общ размер на 875,00 лв., са погасени задълженията по процесния кредит, както следва: Главница - 500,00 лева; Възнаградителна лихва - 59,95 лева; Гаранция - 295,05 лева; Такси във връзка с направени от кредитодателя разходи за събиране на вземането на основание чл. 10.2, чл.10.3, чл.10.4 от Общите условия във връзка с чл. 2-4 от Тарифата - 20,00 лева

При направените изчисления, спазвайки изискванията на Приложение №1 на Закона за потребителския кредит, а именно, усвоена сума - 500,00 лв., сума за възнаградителна лихва - 59,95 лв. и срок на кредита - 5 месечни вноски, е установено, че ГПР е в размер на 49,05 процента.

Вещото лице заключава, че ако при изчисляването на ГПР се изпълнят изискванията на поставената задача, а именно при изчисляването му да се вземе предвид общо дължимата сума, вкл. възнаграждението за „поръчител“ в размер на 875,00 лв., (главница - 500,00 лв., сума за възнаградителна лихва - 59,95 лв., възнаграждение за „поръчител“ (гаранция) в размер на 295,05 лв. и такса във връзка с направени от кредитодателя разходи за събиране на вземането на основание чл. 10.2,чл.10.3, чл.10.4 от Общите условия във връзка с чл. 2-4 от Тарифата - 20,00 лева) и срок на кредита - 5 месечни вноски, изчисленият ГПР ще е в размер на 299,58 процента.

Видно от заключението, в размера на ГПР е включена единствено възнаградителната лихва по процесния Договор за кредит. Няма други разходи, които са включени в ГПР. Посочването на размера на ГПР в договора за потребителски кредит е необходимо и задължително, защото предоставя на потребителя възможността да съобрази реалната цена на финансовата услуга, както и да съобрази икономическите последици от сключване на договора и по този начин да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи или не.

Вещото лице сочи, че в договора за потребителски кредит ГПР не е включена сумата, представляваща възнаграждение за поръчителство по договора за гаранция (поръчителство), сключен с „Ф. *“, доколкото с тази сума кредитът се оскъпявал. С тази допълнителна такса се покривали разходи, които са свързани с договора за заем и са били предварително известни на кредитора, най-малкото, защото сключването на договора за гаранция (поръчителство) е регламентирано в клаузата на чл. 5 от договора за предоставяне на потребителски кредит.

Размерът на преведената сума към „7002“ /„Ф. *”/ е 295,05 лева.

По делото е изготвено и прието заключение на съдебно техническа експертиза.

Вещото лице е посочило, че процесът на кандидатстване и отпускане на кредита през Интернет страницата на фирма „*****“ ЕООД включва следните стъпки:

1. Потребителят попълва и подава искане за потребителски кредит под формата на електронен формуляр на интернет страницата на „*****“ ЕООД с исканите от потребителя параметри на кредита, в това число предпочитаното от него обезпечение. Потребителят избира дали да посочи личен гарант- физическо лице или да се възползва от

2. При избор на Личен гарант потребителят попълва личните му данни в няколко стъпки.

След подаване на искането за кредит, „*****“ ЕООД извършва преглед на същото и оценка на кредитоспособността на потребителя съгласно чл. 16 от ЗПК, въз основа на което взима решение за одобрение или отказ да бъде отпуснат кредит;

В случай на одобрение, „*****“ ЕООД изпраща на имейл адрес, посочен от потребителя, предоговорна информация под формата на Стандартен европейски формуляр („СЕФ“), заедно с проекти на документи за сключване на договор за кредит, генерирани въз основа на посоченото от потребителя в електронния формуляр. В част 4.1. на СЕФ и в чл. 12 от Общите условия е изрично посочено правото на отказ от кредита.

Потвърждение чрез съобщение по телефона (“SMS”) от страна на потребителя, че е съгласен да сключи договор за кредит при предложените условия.

Вещото лице сочи, че кредитите се отпускат съгласно Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/ и Закона за потребителски кредит /ЗПК/. Лицата, които кандидатстват за кредит, нямат физически контакт със служителите на компанията, като отпускането на същите, става посредством направена от клиент/кредитоискател и получена от „*****“ ЕООД заявка (искане за кредит). Всички действия от страна на „*****“ ЕООД, във връзка с одобрението и отпускането на микрокредитите, се базират на предоставените от кредитоискателите лични данни и данни за сметки.

След като искането за кредит на кредитоискател е получено, то се обработва съобразно вътрешните политики и правила за отпускане на заем на „*****“ ЕООД.

Извършена е кореспонденцията, по e-mail и чрез SMS между „*****“ ЕООД и М. С. З., касаеща одобрението на искането за отпускане на потребителски кредит *****/стр. 6 от заключението/.

Извършена е кореспонденцията чрез SMS между М. С. З. и „*****“ ЕООД, касаеща потвърждението за отпускане на потребителски кредит *****/стр. 7 от заключението/.

Вещото лице сочи, че от направена справка за това дали дружеството има разгледани и одобрени заявки за кредит, по които други кредитоискатели, различни от ищеца, са кандидатствали с личен гарант, получил данни, които е представил в табличен вид за периода от 2016 г. до 2021 г. /стр. 8 – 12 от заключението/.

От така приетите факти и обстоятелства по делото, съдът прави следните изводи:

Безспорно е, че процесният договор за кредит е сключен чрез средства за комуникация от разстояние, поради което същият представлява договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние по смисъла на чл. 6 от ЗПФУР. Съгласно чл. 6 от Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР), договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. В случая няма спор, че договорът е сключен, както и че кредитополучателят е получил кредита.

Сключеният между страните договор попада и под правната регламентация на Закона за потребителския кредит, в който е посочено изчерпателно какво следва да е съдържанието му. Липсата на изрично посочените в чл. 22 във вр. с 10, ал. 1 и чл. 11 ЗПК реквизити на договора за кредит водят до недействителност на същия. В случая обаче договорът не отговаря на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, съгласно който договорът за потребителски кредит съдържа, "годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин". Годишният процент на разходите следва да включва всички разходи на кредитната институция по отпускане и управление на кредита, както и възнаградителната лихва и се изчислява по специална формула. Спазването на това изискване дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР, респ. цялата дължима сума по договора. В договора за кредит е посочен размерът на отпуснатия кредит, лихва – 59,95 лева и лихвен процент – 11,99%. В т. 4 е посочено, че ГПР е в размер на 49,05%.

Според чл. 5 от договора, кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от *****, за което кредитополучателят заплаща такса на месечни вноски, която сума не е включена в ГПР.

Тази сума следва да бъде включена в ГПР, тъй като е разход във връзка с предоставяне на кредита по см. на чл.19, ал.1 ЗПК.

С оглед това, настоящият състав на съда намира, че при сключването на процесния договор за потребителски кредит и чрез предвиждане на вноски за гаранция по договор за поръчителство, което е свързано с допълнителни разходи за потребителя за заплащането ѝ, е заобиколена императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, ограничаваща максималния размер на годишния процент на разходите по кредита.

Независимо, че произтича от друга сделка /договор за предоставяне на гаранция /поръчителство/, възнаграждението за поръчителство съставлява разход по кредита по смисъла на чл.19, ал.1 от ЗПК, защото икономическата тежест се понася от заемополучателя, който го плаща наред с другите

парични задължения по договора

Съгласно чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК в договора за потребителски кредит следва да се посочи годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, а чл.22 от ЗПК сочи, че договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в него не е описан годишния процент на разходите.

Съдът счита, че със сключване на договора за предоставяне на поръчителство се цели да се заобиколи разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК, регламентираща максималния размер на ГПР, ограничен до петкратния размер на законната лихва. Това е така защото в гаранционния договор се уговоря възнаграждение, което впоследствие се начислява към общата дължима сума по договора за заем/кредит. Отделно от това с договора за предоставяне на поръчителство се цели едно допълнително оскъпяване на договора за заем/кредит, което е уговорено по друго правоотношение, единствено с цел да се избегнат ограниченията на чл.19, ал.4 от ЗПК.

Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.2 от ЗПК кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Администрирането на просрочен кредит е дейност, която се извършва от кредитора във връзка със събиране на задължението и няма характеристиката на допълнителна услуга в полза на потребителя. По своето естество това е разход във връзка с извънсъдебното събиране на задължението и не попада в изброените в чл.10а, ал.1 от ЗПК услуги. Дори и да се приеме, че това е услуга, свързана с договора за кредит, то тя е такава по управление на кредита, поради което претендираната такса противоречи на забраната на чл.10а, ал.2 от ЗПК.

Отделно от това заплащане на такса за администриране на просрочен кредит е в противоречие с нормата на чл.33, ал.1 от ЗПК и с нея се цели заобикаляне на предвиденото в нормата ограничение, че при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. В същото време с тази такса се оскъпява кредита и води до неоснователно обогатяване на заемодателя.,

С оглед гореизложеното, съдът намира, че договорът за потребителски кредит, сключен между страните, се явява недействителен на основание чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 и и 11 ЗПК и не поражда целените правни последици.

С оглед основателността на главния иск, съдът не дължи произнасяне по този, предявен при условията на евентуалност.

В настоящия случай чистата стойност на кредита е в размер на 500,00 лв., като по делото се установи, че ищецът е заплатил на ответника обща сума в размер на 875,00 лв. Следователно частта от тази сума над размера на 500,00 лв., е заплатена при начална липса на основание по смисъла на чл. 55, ал. 1 ЗЗД, поради недействителността на договора за заем, следва да бъде върната на ищеца, като недължимо платена. С оглед на което, предявеният иск за плащане на сумата от 315,05, представляваща сбор от платени без основание 295,05 лева възнаграждение за поръчителство и 20,00 лева – такси разходи за

събиране на вземането, е основателен и доказан и следва да бъде уважен.

По въпроса за разноските по делото:

При този изход на спора, ищецът има право на разноски, които са в размер на 605,83 лева, състоящи се от: 100,00 лв. - внесена държавна такса; 30,00 лева такси за издаване на съдебни удостоверения; 475,83 лева - разноски за съдебно счетоводна експертиза.

Относно искането на процесуалния представител на ищеца адв. Д. М., за присъждане на адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл. 38, ал. 1 т. 2 от ЗАдв., съдът приема, че на процесуалния представител на ищеца следва да се определи възнаграждение в размер на 800,00 лева, платимо от ответника, с оглед осъществено процесуално представителство по предявените иски, на осн. чл. 38, ал. 1 т. 2 от ЗАдв. във вр. с чл. 2, ал. 2 и ал. 5 и чл. 7, ал. 2, т. 1 от НМРАВ.

Въз основа на изложените по-горе съображения, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на Договор за предоставяне на потребителски кредит № ***** от ***** г., сключен между **М. С. З.** с ЕГН ***** с постоянен адрес гр. К., ул. *****, чрез пълномощника си Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, вписано в регистър БУЛСТАТ под № *****, представлявано от Д. М. М. – и "*****" ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. *****, представлявано от И. В. Д., Д. В. Н., поради противоречие със закона, на осн. чл. 26, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 10а и чл. 19, ал. 4 от ЗПК, във вр. с чл. 22 от ЗПК.

ОСЪЖДА "***" ЕООД, ЕИК: *****,** със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. *****, представлявано от И. В. Д., Д. В. Н. **да заплати на М. С. З. с ЕГН ******* с постоянен адрес гр. К., ул. *****, чрез пълномощника си, Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, вписано в регистър БУЛСТАТ под № *****, представлявано от Д. М. М. сумата в размер на **315,05 лева**, представляваща сбор от платени без основание: 295,05 лева възнаграждение за поръчителство и 20,00 лева – такси разходи за събиране на вземане по Договор за потребителски кредит № *****, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.01.2024 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА "***" ЕООД, ЕИК: *****,** със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. *****, представлявано от И. В. Д., Д. В. Н. **да заплати на М. С. З. с ЕГН ******* с постоянен адрес гр. К., ул. *****, чрез пълномощника си, Еднолично адвокатско

дружество „Д. М.“, вписано в регистър БУЛСТАТ под № *****, представлявано от Д. М. М., разноските по делото в размер на **605,83 лева**, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА "***" ЕООД**, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул. *****, представлявано от И.В.Д., Д.В.Н., **да заплати** на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, вписано в регистър БУЛСТАТ под № *****, представлявано от Д. М. М. адвокатско възнаграждение в размер на **800,00 лева** на осн. чл. 38, ал.1 т.2 от ЗАдв. във вр. с чл. 2, ал. 2 и ал. 5 и чл.7, ал.2, т.1 от НМРАВ.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – С.З. в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – К.: _____